

7) Výlet (II. - Na ostrove)

„Vážení cestujúci,“ ozval sa zrazu hlas pilota, „prosím vás, aby ste po tomto vyhlásení zachovali pokoj a nespanikárili.“ Z reproduktora sa zrazu niesol zastretý hlas druhého pilota: „Jack, zvýšili nám dane?! Alebo si ma podviedol s mojou manželkou a chceš mi to povedať a bojíš sa, že na teba zaútočím a lietadlo nebude pod kontrolou...“

„Ehm, prepáčte za toto malé vyrušenie,“ ozval sa opäť prvý pilot, a dokonca aj na jeho hlase sa dalo poznať, že sa červená. „Drž klapačku, Mike, lebo ti ju zalepím páskou. Takže, kde som to skončil...“ medzitým boli všetci cestujúci postihnutí silným záchvatom smiechu, „...čiže, chcel som povedať, že sme dostali hlásenie, že na palube našej šalupy... nášho lietadla je bomba. Prosíme vás, aby ste prestali stopovať iné, bezpečnejšie lietadlá a ostali na palube nášho. Práve dávajú večerníček! Koniec hlásenia.“

„Zarad' sa späť do radu, Jackie,“ zamumlal druhý pilot, a kým Jack vypol mikrofón, bolo počuť zvuk facky.

„Mami, kde mám medvedíka, vieš, toho ružové...“ ale kým stihla vydesená Alica dopovedať, opäť sa ozval hlas z reproduktora.

„Ehm. Ehm, mhm. Teda, chcel som vám ešte povedať, že z tohto závažného dôvodu budeme musieť núdzovo pristáť. Ďakujem za slovo.“

Každý vyzrel automaticky z okienka, a keď si všetci uvedomili, že pod nimi je iba oceán, lietadlom sa rozľahol taký silný výkrik, že dve okienka popraskali.

Neskôr

„Nevravel som vám, že tento malý ostrovček som videl už vtedy, keď som ešte nevedel, že na palube máme bombu?“ pýtal sa vzrušene Jack.

„No to ste teda nevraveli!“ zahučala naňho jedna babka, až jej vyletela z úst protéza a zapadla do akejsi perlorodky. Kým sa ju snažila s pomocou jedného mladíka otvoriť a vyslobodiť si zuby, ostatní sa hádali ďalej.

„Prosím vás, ako sa teraz odtiaľto dostaneme, ak lietadlo naozaj vybuchne? Videli ste LOST, pane?!“ budúca mladá mamička si zúfalo objímala brucho a vydesene hľadela na prvého pilota. „Nechcem porodiť v džungli ako Claire!“

„Madam, prosím vás, upokojte sa! Nič také sa nestane! O chvíľu prehl'adáme s Mikom lietadlo – kde zas ten chalan je, aha, tam práve lezie na kokosovú palmu – a uvidíte, že to bol iba planý poplach!“ Jack sa na ženu vl'údne usmial a znepokojene sledoval Mika, ktorý práve padol z palmy. Znovu sa usmial a rýchlo sa vydal smerom k pieskovej dune, odkiaľ trčali Mikove plátenné tenisky a nehýbali sa. Jack sa zhrozil pri predstave, že jeho spolupilot umrel a záchrana štyridsiaticich ľudí je iba na ňom. Našťastie, keď ho vytiahol z duny a poriadne preplieskal, Mike otvoril oko a ešte mierne zmätene si vypýtal „ďalšiu lyžičku detskej výživy, ale aj s Brumíkom, lebo bude zle.“

„Hej, prebud' sa, to som ja,“ vzdychol Jack. „Brumík ostal v lietadle, keby dačo,“ a povzbudivo potľapkal Mika po pleci, aj keď cítil veľkú neistotu.

„Lara, myslíš, že je tam naozaj bomba?“ decká mali riadne nervy z celého tohto dobrodružstva, ale prítomnosť ich hrdinky ich upokojovala (i keď len trochu, lebo zistili, že si zabudla doma headset, a tak nemôže oboznámiť Winstona so situáciou).

„Neviem,“ vzdychla a túžobne sa zahľadela na veľký stroj, ktorý sa ešte vždy nechystal vybuchnúť. Ani ona sa tu necítila dobre, a keďže takisto ako väčšina cestujúcich videla seriál LOST... ľutovala, že sa asi nestihnú vrátiť do začiatku večernej premiéry 4. série. No, beztak bol televízor zoskratovaný, ale možno mohla zaskočiť k najbližšiemu susedovi – Gundersonovi – a pozrieť si to spolu s ním.

„Takže čo, ľudia? Nemyslíte si, že je tu úžasné prostredie na to, aby sme pokračovali vo výcviku?“ nadšenie Taiko ale nik nezdieľal, tak iba pokrčila plecami a vydala sa na prieskum do džungle. Keď už vošla medzi stromy, Lara sa prebudila zo stavu miernej hypnózy a rozbehla sa za ňou, dávajúc znamenie ostatným, aby sa vydali za ňou. Neurčito tušila, že v džungli, ktorá vyžarovala nepriateľstvo, by sa nemuselo Taiko stať nič dobré.

„Mám zimomriavky po celom tele,“ zašepkala Kate a opatrne prekračovala poskrúcané korene vysokých stromov, ktoré prepúšťali tak málo svetla, že Lara musela použiť svetlicu. Ku skupinke sa pridala aj mladá Japonka, takže vchod do podzemia objavili všetci naraz.

„Ach, nie! Viete, ako to bolo v LOST!“ zhíkol Andrew. „Ja teda nebudem stláčať po zvyšok života gombík v nejakom podzemnom laboratóriu! Poďme preč!“ zvrchol sa a rázne zamieril niekam doľava. Ostatní si vymenili pohľady, no každý si myslel, že Andrewova rada nebude až taká zlá. Pobrali sa za ním.

Po niekoľkých minútach, no mohla to byť aj polhodina – všetci, dokonca aj Lara, stratili zmysel pre čas – sa dostali na malú čistinu. Unavene padli do hustej trávy a premýšľali – niektorí o nesmrteľnosti chrústa, dakto o šťavnatých hranolkách a Lara uvažovala, prečo ešte SAKRA neodleteli, keď v tom lietadle sa očividne žiadna bomba nenachádza? To by už predsa muselo dávno vybuchnúť! Alebo by ho mala osobne preskúmať a dokázať všetkým, že...

Pri týchto úvahách jej postupne oťažievali viečka, až napokon zaspala.

„Lara,“ šepol niekto a zaryl jej nechty do pleca. To bude Sarah, myslela si. Tá má také nechty, že keď chce písať, musí držať pero až na samom konci.

„Lara!“ hlas sa začal triasť, tak sa donútila otvoriť oči a ihneď jej do nich ako šípy vrazili ostré slnečné lúče. „Preboha, ja budem na uhol,“ zastonala a rýchlo sa prevrátila na bok. Cítila, ako sa jej tričko lepí na telo, a keď si uvedomila, že dezodorant si určite zabudla doma, desne sa zahanbila. „No čo sa teda deje?“ spýtala sa Sarah.

„Niečo sme našli,“ odvetila vzrušene dievčina a ukázala medzi stromy. „Tomu neuveríš.“

„Kino? Sprchy? Lidl?“ Lara bola ešte z dlhého spánku na slnku mimo, ale všimla si, že vysoká tráva jej robila trochu tieň, takže pokožku má len trochu – ostrooranžovú, ale tak vyzerali všetci, ktorí okolo nej teraz stáli, takže jej už bolo lepšie. „Hm?“

„Nie, pod' sa predsa pozrieť!“ Simona ju potiahla za rukáv (no a čo, že Lara mala na sebe tričko bez rukávov?) a vydali sa medzi stromy. Onedlho vyšli na vrchol strmého zrázu, odkiaľ sa im naskytol nádherný výhľad na zahmlené údolie – až tak zahmlené, že vlastne skoro nič nevideli, ale nevadí. Lara si hneď nostalgicky spomenula na Stratené údolie, kde hľadala ozubené kolieska do veľkých presýpacích slnečných hodín, ktoré strážila tá tučná jašterica. Neustále sa napichávala na svoje ihlice na pletenie, ktoré nechávala porozhadzované na štyroch miestach údolia... Lara sa čudovala, prečo si tam nespraví poriadok, ale už asi aj tej jašterici to napokon tak liezlo na nervy, že si začala otrieskať hlavu o chrám, čo tam stál...

„Pozrite, hmla sa už rozplýva,“ zaradovala sa Alica a zaclonila si rukou oči. „Čo je to tam dole, pri jazierku – no predsa pri tom ôsmom zľava,“ dodala, keď videla nechápavé pohľady ostatných. Lara vybrala ďalekohľad a zaostrila ho na niekoľko tmavých bodov v údolí. Nato zbledla, no zároveň jej rysy tváre stvrdli, a potom vyhlásila: „Máme návštevu.“

„Ako to myslíš – návštevu?“ nechápal Andrew a požičal si ďalekohľad. V ňom videl mužov v tmavých plášťoch, ktorí, aj keď ich skupinku nemohli zbadat', lebo im do chrbtov svietilo slnko, upierali pohľad priamo na Laru a jej chránencov. Dýky, ktoré sa im leskli za pásom a zlovestné úsmevy neveštili nič dobré, a keď sa Andrew pozrel na Laru, videl (okrem toho, že sa práve pošpárala v nose) rovnaký úsmev aj na jej tvári. Tento výlet ešte bude veselý.